

[Himmelstrup.]

et 6 måneders lån f. eks., ville han kunne få et sådant lån betydeligt billigere, måske til 1½—2 pct. Det var dog også penge at spare for staten, hvis det kunne lade sig gøre.

Jeg er naturligvis klar på, at den højtærede finansminister vil svare mig: ja, men et kort lån kan jeg ikke bruge i dette tilfælde, for jeg vil ikke risikere, at når tiden for et sådant kort lån er udløbet, kan jeg ikke få det fornyet i bankerne. Jeg ved ikke, om den højtærede finansminister med rette kan gøre den betragtning gældende, i hvert tilfælde når han drager en sammenligning med den stilling, han nu har, med hensyn til lån i seddelbanken. Det er dog vel ikke givet, at den højtærede finansminister kan blive ved at trække penge i seddelbanken ubegrænset. Det kunne godt tænkes, at seddelbanken ville sige: nu må det have en ende, og i hvert tilfælde må vi se at få afviklet nogle af de lån, som den højtærede finansminister har stiftet.

Men når den højtærede finansminister skulle bort fra denne risiko, så melder sig også det spørgsmål, om det ikke ville være rigtigt, om ministeren optog et langt lån til at finansiere de statsformål, som vi naturligvis erkender han har pligt til at finansiere gennem den forpligtelse, staten har til at støtte byggevirksomheden her i landet. Jeg ved ikke, hvad der kan have været den højtærede finansministers motiv til, at han ikke har villet ud i lånemarkedet til trods for, at jeg egentlig synes, at han har en anvisning til at gå den vej i selve den lov, hvis tekst han opfylder med de økonomiske transaktioner, han her har foretaget sig. Det er jo sådan, at der i byggestøttelovens § 1 står, at indenrigsministeren kan give lån og tilskud til byggeri som bestemt i denne lov. Det må erkendes, at det er meget omfattende opgaver, indenrigsministeren her har påtaget sig.

I § 1, stk. 2, står der nemlig, at finansministeren bemyndiges til at udstede statsobligationer i det omfang, i hvilket lån gives. Nu mener jeg naturligvis ikke, at man skal opfatte denne bestemmelse, som om det er en forudsætning fra lovgivningsmagtens side, at denne virksomhed skal finansieres ved lån i markedet og ikke på den måde, som den højtærede finansminister hidtil har gjort det. Det er det jo ikke; men jeg mener på den anden side, at der i selve formuleringen ligger i hvert fald en anvisning, en pegepind for den højtærede minister til at finansiere byggevirksomheden netop ved at optage lån. Hvis den højtærede minister føler sig stående helt frit uden at skulle tage mindste

hensyn til den bestemmelse i boligstøtte-loven, som jeg har citeret, så var denne bestemmelse i virkeligheden ganske overflødig, så var den i virkeligheden uden mening. Da man jo ikke kan gå ud fra, at der her fra lovgivningsmagtens side skrives love, som ikke har nogen mening, og hvor ordene er ganske overflødige, så forekommer det mig, at den højtærede finansminister ikke helt vil kunne afvise, at bestemmelsen i § 1, stk. 2, i hvert fald indeholder en anvisning for ham.

Dette spørgsmål om udviklingen på disse to konti, hvorover finansministeriet har forbindelse med seddelbanken, anser vi også fra vor side for at være ganske overordentlig vigtigt. Jeg vil derfor bede den højtærede finansminister om, når han i morgen skal svare på det, der er kommet frem under denne almindelige finansielle debat, da også at give en redegørelse for den udvikling, der er sket på disse områder, hvad de beløb i det hele er gået til, som forskydningerne på disse konti repræsenterer, og for de motiver, som han har haft til at anvende den fremgangsmåde, han altså har anvendt.

Thorkil Kristensen: Jeg må begynde med en principiel bemærkning. Jeg kommer i det følgende til at fremsætte visse synspunkter, der afviger fra dem, der er fremsat af mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Edvard Sørensen. Skønt dette på ingen måde betyder, at jeg står nærmere ved de synspunkter, som er fremsat af andre partiers ordførere i dag, tværtimod, så forudsiger jeg, at det efter en desværre ikke helt ualmindelig sædvane vil kunne blive udnyttet til partipolitiske formål fra forskellig side. Det er jo blevet sådan desværre, at det her i Danmark, også her i det høje ting, ret ofte betragtes som noget forkert og af nogle som et dårligt tegn, hvis der indenfor et parti findes forskellige opfattelser af visse spørgsmål. Det synes, som om man her i landet, i hvert fald mange steder, er kommet ind på at opstille et ideal af et parti, som ikke svarer til virkelige demokratiske forhold, men derimod til visse andre forhold, som man jo ellers tit udtaler sig om med stor foragt her i landet, et ideal af et parti, der opfatter partiet som en ensartet blok af mennesker, der har den samme opfattelse i alle spørgsmål, som mere eller mindre går efter en snor, så at man altid på forhånd kan beregne, hvad de andre mener, når man har hørt en af dem. Det er måske en af de ting, der mest viser, at der er noget i vort demokrati, som ikke fuldt ud svarer til de mange taler, der blev holdt om det ved dets 100 års jubilæum i fjor.

Det er jo nemlig klart, at hvis det er